Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 05/03/2021 a les 14:15

Caïm Riba: «La meva filosofia a la vida és acceptar les adversitats amb un somriure»

Parlem de prop amb l'antic membre de Pastora sobre el seu nou treball en solitari, 'Llunes de Plutó'

Caïm Riba | Juan Miguel Morales

El cantautor barceloní nascut a Formentera presenta el seu tercer treball en solitari, *Llunes de Plutó* (RGB Suports, 2021), després de la seva etapa com a guitarrista i compositor amb **Pastora**. En el primer, *306 kms* (Music Bus Records, 2014), va enfilar una línia acústica; a *Nararai* (Discmedi, 2018), just publicat va ser diagnosticat de càncer; ara, amb vint anys de carrera celebrats i ja recuperat, hi torna en un tercer àlbum més fresc i desinhibit.

El disc arrenca amb "Un dia perfecte". Et va inspirar Lou Reed?
No, simplement he agafat la metàfora d'un dia perfecte, quan no cal res, pots mirar el sol, passejar... i anar al parc a fer unes fotos amb Juan Miguel Morales [Somriu].

També hi ha la preciosa veu de la poeta Nadia Foutina, que t'acompanyarà fent cors i tocant l'ukelele. Com la vas triar?
La col·laboració va sorgir de casualitat, ens vam conèixer a les Festes de Sants, tot i que ella és de Sant Boi. Vaig veure que cantava molt bé i vam dir que si jo tenia una cançó, ella hi faria els

cors. Potser algun dia farem alguna cosa més... Vaig trobar que la seva veu contrastava molt bé amb la meva.

Cançons com "A la ciutat" podrien ser de Pastora, gràcies a la base electrònica.
La meva evolució va ser passar d'una proposta electrònica a una de més rockera, i en el meu projecte en solitari he tirat cap a un to més acústic i intimista. Però si faig un altre disc buscaré un concepte que unifiqui totes les cançons. Aquest tercer treball va començar més intens i rocker, però se'm va fer pesat i el vaig anar transformant cap a un so més fresc i alegre, i llavors em va encaixar recuperar les bases electròniques. I "A la ciutat" és una bona mostra d'aquesta sonoritat. També hi ha hagut la pandèmia pel mig i hi va haver un punt d'inflexió en què em vaig dir: "No em penso preocupar de res, treballaré qualsevol estil i que el disc flueixi".

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_YIGtxbukCQ
"A la ciutat" cantes ?La vida ens convida a pensar (...) ara hem de canviar el pas'. Què t'ha aportat la maduresa?
M'ha aportat un carpe diem total per gaudir tant de lo bo com de lo dolent, sense capficar-me massa, només reflexionar. Mentre gravava el disc el meu estat era ?tot em sembla bé', de manera que la cançó "Em sembla bé" serà el primer senzill com una manera de veure les coses amb calma i positivitat.

Com has arribat al punt de benestar?
El confinament el vaig passar amb la meva filla gran, la Maia, que té 19 anys. Ella em va ajudar inconscientment de manera directa. Vivim junts, tot i que ara ja s'està arreglant un espai per independitzar-se a mitges i fer la seva vida. Ella va ser la meva companya de pis durant aquest temps, de fet ha viscut amb mi els últims anys. Tinc tres fills, la Maia, en Martí i la Savina. M&MS, es diuen [Riu], i ella ha estat un puntal. Si no tinc ningú altre, és la primera que escolta les meves cançons i me'n dona l'opinió.

Quina és la "Ciutat de flors" per a tu?
De moment és Barcelona, ciutat de flors.

Hi cantes ?Brotaran ciutats de flors dins del meu cap'. Recorda una cançó del teu pare, Pau Riba ("Cançó 7a en colors"): ?He sortit a passejar amb la testa florida i verda perquè també s'hi han fet flors'.
Sí, en aquest disc hi ha alguns homenatges al meu pare, com quan dic ?Les orenetes que fan nius als meus cabells' al tema "Voldria"... I "Ciutat de flors" és una cançó que té una lletra psicodèlica, que suposo que és fruit de les herències hippys del meu pare.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=bvagW09D1Tk
UN CANT GALÀCTIC
Els astres també eren una afició de la teva mare... Li has dedicat alguna altra cançó per fer créixer el seu llegat?
A la meva mare Mercè Pastor ja li vaig dedicar el tema "Mare", al disc Nararai, i del meu pare hi ha totes aquests influències [Riu]. Les meves filles Savina i Maia també tenen les seves cançons... Però tinc pendent dedicar una cançó al meu pare i una altra al Martí, que ja la tinc feta però encara no l'he gravada. No sé per què però les que em mouen a fer cançons són sobretot les dones... jo seria tot el contrari de la misogínia.

A "Ciutat de flors" també cites ?fins a les llunes de Plutó', el títol del disc. Et consideres un artista galàctic?
En realitat no és que m'hi consideri, sinó que tothom diu que sempre estic a la lluna, a les llunes de Plutó... capficat en el meu món. O també que ?es nota que ets de Formentera'... I com que sempre m'han dit aquestes coses, ja ho porto incorporat.

Les de Plutó són com les de València?
[Riu] Tal com deia, tenen un punt més galàctic. A més, a València només en tenen una i en

canvio a Plutó en tenen quatre, cinc o sis, depenent de qui ho diu.

Caïm Riba Foto: Juan Miguel Morales

Normalment els llunàtics són saturnians, però tu has triat Plutó...
És que encara no hi he anat, només he arribat a les llunes [Riu], em falta visitar Plutó.

En quina òrbita del pop català et situes?
Últimament m'ha agradat molt el segell i la personalitat que han agafat **Ferran Palau** i **El Petit de Cal Eril**, gràcies a la sonoritat del productor Jordi Matas. **Mishima** també els he escoltat bastant, en canvi **Joan Miquel Oliver** no gaire. A mi sempre se m'ha fet difícil identificar-me musicalment, quan estava amb **Pastora** i també ara. Per això tinc el deute artístic pendent de fer un disc més conceptual, o de concepte únic, perquè sempre parteixo d'una explosió de sons.

?Sentir-me sol pot ser el millor que tinc, caure malalt pot ser el millor que tinc...' ("Em sembla bé"). En quin grau t'agrada positivitzar qualsevol adversitat?
En força mesura. Tampoc és que hagi hagut de lluitar amb moltes adversitats a la meva vida, però quan no he tingut opció de decidir, la millor manera ha estat acceptar-ho amb un somriure. Aquesta va ser la filosofia per afrontar el meu càncer de pròstata, que vindria a ser el de mama de les dones. És una mena de càncer sexual en el pit a les dones i a la pròstata en els homes.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=NB1Oq8YVp6w
En el recital al Llibresons, Xarim Aresté va dir que l'infern poden ser els pensaments negatius que ens creem nosaltres mateixos en bucle. "Em sembla bé" vol ser un mantra o un antídot?
Estic d'acord amb en **Xarim**, perquè et pots matxacar psicològicament fins a l'infinit. I no té cap

sentit fer-ho. No es tracta d'allunyar els pensaments, sinó de positivitzar-los. Per tant, empatitzo més amb la gent menys complicada i que no té un costat massa fosc.

Quina relació tens amb altres llunàtics com tu?
També prefereixo no acostar-me gaire als molt llunàtics, m'agrada tocar de peus a terra. De fet, tampoc empatitzo amb el món llunàtic que envolta el meu pare. Em fa respecte i no hi entro. Em veig com una persona supernormal, tot i que suposo que soc més llunàtic del que em penso...

Pot ser que, amb la pandèmia, als artistes que vivien en un núvol els hagi esclatat i hagin baixat de cop, com tothom?
Tot i que dic que soc un llunàtic, no m'he vist mai instal·lat en aquest núvol. Sempre he viscut tocant de peus a terra, molt. Jo a aquest núvol no hi he acabat de pujar mai del tot, ni en el moment de més èxit de **Pastora**. A mi no m'ha passat. La pandèmia m'ha sacsejat però ni la pandèmia ni la malaltia no m'han despertat cap idea radical, no he canviat.

Ets una persona amb molta consciència, més que inconscient...?
Soc molt molt racional, encara que estigui a les llunes de Plutó.

Caïm Riba Foto: Juan Miguel Morales

"Voldria" és un tema que podria sonar en una radiofórmula. És un consol tenir la música com a eina d'expressió?
Sí. Durant la pandèmia hi va haver artistes que van desconnectar de tot, però jo, com que tinc les responsabilitats amb els fills, vaig ser sempre allà. Ara bé, el confinament em va comportar haver d'estar a casa, sense anar a l'estudi a gravar, i em van sortir ara una cançó, ara una altra. El disc *Les llunes de Plutó* va sorgir enmig de la pandèmia, perquè em va permetre deixar fluir certs pensaments.

Tal com has dit, a "Voldria" cites un vers del teu pare, de la cançó "L'home estàtic". Has necessitat curar ferides amb el pare, amb qui sempre t'han comparat?
La cançó va néixer amb una lletra i una música diferents i molt més sentides. La veritat és que les comparacions amb el meu pare em remeten a ferides que encara no tinc resoltes... però he volgut que el disc fos fresc i lleuger. Al final, es pot dir que "Voldria" és una remescla de la cançó original, que era molt més emocional. Harmònicament també ha quedat totalment diferent, molt menys balada, perquè el tema original em va sortir molt més pesat i trist.

LES DEU VERSIONS
Fas cançons tristes i després les aireges?
Sí, amb **Pastora** ho feia sempre i ara darrerament en solitari també ho practico. Quan tinc la sensació que m'estic fent pesat necessito fer alguna cosa més lleugera. Tot i això, sempre vigilo per no semblar intranscendent. M'agrada fer versions de cadascuna de les cançons per tal que siguin cada vegada més fresques. Per exemple, "Un dia perfecte" ja l'havia compost per a l'anterior disc però no l'he volgut publicar fins després d'almenys deu versions. Veia que tenia alguna cosa interessant però no m'acabava d'agradar com sonava, i finalment em va convèncer aquesta darrera versió. No em passa sempre, perquè en el cas d'"Em sembla bé" n'he gravat la primera versió.

Gibson

Caïm Riba Foto: Juan Miguel Morales

A "A mitja ombra" dius: ?Ella es passa el dia al llit... llegint Murakami, Rodoreda... la gent fa vida als balcons'. És el resultat d'una cançó confinada?
Jo soc un lector circumstancial, però la veritat és que entre l'operació i el confinament m'hi he dedicat molt més. Potser al llarg de quinze anys hi va haver algun moment en què no llegia res, perquè tenia fills petits. En canvi a l'època de les gires amb **Pastora** també llegia molt perquè tenia hores mortes. No em considero un gran lector, però ara mateix m'agraden les novel·les policíaques de l'escriptora sueca Camilla Läckberg... La meva filla sí que és una lectora empedreïda, i ella em va recomanant algunes lectures, com *Mirall trencat* (Club Editor, 1974) de Mercè Rodoreda... però també m'agrada la ciència-ficció.

Algun llibre t'ha inspirat mai una cançó?
Per a "A mitja ombra" no em vaig inspirar en un llibre en concret, però sí que està vinculada amb *Canto jo i la muntanya balla* (Anagrama, 2019) d'Irene Solà... La cançó la vaig escriure confinat a Barcelona. Passava estones al balcó, em tocava el sol i anava llegint, per exemple, *El meu amor Sputnik* (K?dansha, 1999) de Murakami o *Mirall trencat* de Rodoreda. Per això les lletres parlen dels llibres i del record de la lectura.

"Benvinguts" engega lenta com un vell tren de records. A més de llegir també has escoltat música?
Sí, aquest temps he escoltat molt "Al final tot anirà bé", de **Doctor Prats**.